

[Indenrigsministeren]

en række faktorer såsom aktivitetsudvidelser, herunder i forbindelse med løsningen af de samfundsøkonomiske balanceproblemer, forbedring af det kommunale serviceniveau, stramning af lånereglerne og den begrænsede stigning i de generelle tilskud. Der kan samtidig konstateres en tendens til en stigning i den kommunale beskatning umiddelbart efter et kommunevalg – en tendens der skønnes at være uden sammenhæng med omlægningen af kommunernes regnskabsår.

Det kan ikke på det foreliggende grundlag bedømmes, i hvilket omfang kommunalbestyrelserne i september 1977 har holdt skatteprocenten for 1978 nede. Den konstaterede tendens kan lige så vel være udtryk for, at man tager en større skattestigning umiddelbart efter et valgår for derefter at begrænse stigningen til og med det næste valgår, hvorved der ikke vil være tale om, at kommunerne i 1979 søger at inddrive de penge, der – hvis 1978 ikke havde været et valgår – var blevet opkrævet i 1978. Hertil kommer, at udsving i beskatningen også vil kunne opstå i forbindelse med forskydninger i de likvide aktiver, idet forbruget af opsparede reserver, der ved starten af 1979 i alt skønnes at udgøre 14 mia kr., må ses i sammenhæng med den enkelte kommunes finansielle planlægning og henlæggelsespolitik.

Til *ministeren for skatter og afgifter* (2/4 79) af:

Glensgård (FP):

»Hvorfor har ministeren givet folketinget urigtige og vildledende oplysninger i sagen vedrørende to Glistrup-klienters sagsbehandling i landsskatteretten?«

(Spm. nr. 786).

Begrundelse.

I forbindelse med den meget omtalte sag i landsskatteretten, hvor to Glistrup-klienter blev udsat for en politisk domsafgørelse, foretaget under meget kritisable omstændigheder, hvor blandt andet folketingsmedlem Kristen Østergaard ombestemte sig og vorede for domfældelse af de to Glistrup-klienter, selv om der var tale om yderst regulære dispositioner, stillede jeg et spørgsmål til ministeren for skatter og afgifter, jfr. Folketingstidende 1978-79, 28. februar 1979, sp.

7077: »Hvad agter ministeren at foretage, efter at det er afsløret, at der i landsskatteretten afsiges en politisk dom over to af advokat Mogens Glistrups klienter?« (Spm. nr. 598).

Under spørgetiden den 28. februar 1979 svarede ministeren reelt ikke på spørgsmålet, og min partifælle hr. Lawaetz stillede et til-lægsspørgsmål, jfr. sp. 7080: »Kan ministeren til belysning af sagen svare på, om dette er et enestående tilfælde i landsskatterettens historie?«

Ministeren svarede, jfr. Folketingstidende, sp. 7081: »Det er ikke usædvanligt, at der foretages nye voteringer i landsskatteretten.«

Ministeren for skatter og afgifter har nu i et svar til folketingsmedlem Jens Møller skrevet, at der ikke kan findes noget fortill-fælde i landsskatteretten, som kan sammenlignes med den omtalte Glistrup-klient-sag.

Det er ikke første gang, at ministeren fører folketinget bag lyset, jfr. blandt andet mit spørgsmål nr. 780 af 30. marts 1979.

Der må dog være grænser for, hvor mange gange en minister kan tillade sig at afgive bevidst usandfærdige svar til folketinget.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg finder det uacceptabelt, hver gang en minister benytter sig af denne fremgangsmåde.

Besvarelse (10/4 79):

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Der skal i det hele henvises til de besvarelser, jeg har givet på de spørgsmål, der er nævnt i begrundelsen for det nu rejste spørgsmål.

Det vil heraf fremgå, at jeg ikke har afgivet urigtige og vildledende oplysninger til folketinget.

Til *handelsministeren* (3/4 79) af:

Dohrmann (FP):

»Er ministeren enig i, at der ikke bør opføres atomkraftværker i Danmark, før befolkningen gennem en folkeafstemning har haft lejlighed til at sige enten ja eller nej til kernekraftværker på dansk område?«

(Spm. nr. 787).

Besvarelse (9/4 79):

Handelsministeren (Arne Christiansen):